

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **D. T. P.**, narozený X,
státní příslušník X,
bytem X,
zastoupen advokátem Mgr. Markem Eichlerem,
sídlem Stanislava Kostky Neumanna 2052, 407 47 Varnsdorf,
proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. CPR-3121-2/ČJ-2020-930310-V251 ze dne
17. 4. 2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce pobýval na území České republiky ode dne 21. 9. 2019 neoprávněně. Proto s ním

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

Krajské ředitelství policie Pardubického kraje zahájilo správní řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. Po zjištění rodinných vazeb žalobce dospělo krajské ředitelství policie k závěru, že rozhodnutí o správním vyhoštění by nepřiměřeně zasáhlo žalobcův rodinný život. Uložilo proto žalobci povinnost opustit území členských států Evropské unie podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

2. K odvolání žalobce toto rozhodnutí žalovaná potvrdila. Shledala, že již správní orgán prvního stupně vzal na zřetel, že žalobce má pevnou vazbu ke svému otci, který žije v České republice. Ve X, odkud žalobce pochází, žije jeho matka a sourozenci. Otec žalobce má možnost vycestovat se svým synem. Dané opatření navíc nebrání žalobci v následném získání povolení k pobytu na území ČR. Žalovaná posoudila proporcionalitu mezi veřejným zájmem na vycestování žalobce a zájmem na ochraně žalobcova soukromého a rodinného života. Právě proto upustila od původního záměru uložit žalobci správní vyhoštění.
3. Proti rozhodnutí žalované brojil žalobce žalobou, v níž namítl, že napadené rozhodnutí neobsahuje řádnou úvahu o nezbytnosti a přiměřenosti povinnosti opustit území České republiky a ostatních států Evropské unie (§ 174a zákona o pobytu cizinců, čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod). Žalobce rovněž namítal nezohlednění současné složité situace kolem podávání pobytových žádostí ve X. Dále žalobce namítal neprovedení výsledku žalobcova otce a jeho neustanovení účastníkem správního řízení. Žalobce je ve věku blízkém mladistvému, pročez bez otcovy účasti nemohla žalovaná řádně zjistit skutkový stav podle § 3 správního řádu. Závěrem žalobce namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť v něm žalovaná změnila chybné poučení z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně místo, aby na základě této chyby prvostupňové rozhodnutí zrušila.
4. Žalovaná ve vyjádření k žalobě sdělila, že pro soulad s čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod postačuje splnění jednoho z příslušných kritérií. V tomto případě veřejné bezpečnosti, pod niž lze podřadit dodržování pobytových podmínek podle zákona o pobytu cizinců. Žalovaná opětovně zdůraznila, že žalobce nemá zakázaný vstup na území EU, a o nový pobytový titul může požádat po vycestování z tohoto území.
5. Žaloba není důvodná.
6. Správní orgány rozhodly podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve znění od 31. 7. 2019, podle něhož policie vydá rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie *cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož ... by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.*
7. V rozhodovací činnosti správních soudů se k § 50a zákona o pobytu cizinců ustálil závěr, že i v případě vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území je třeba posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí, a to podle kritérií § 174a téhož zákona (srov. rozsudky NSS č. j. 7 Azs 24/2017-29 ze dne 28. 3. 2017, č. 3574/2017 Sb. NSS, č. j. 8 Azs 290/2018-27 ze dne 19. 12. 2018, č. 3852/2019 Sb. NSS). Přestože citované rozsudky Nejvyššího správního soudu v podrobnostech nevysvětlují svůj názor, že bez hodnocení přiměřenosti rozhodnutí o povinnosti opustit území by nebyl náležitě implementován čl. 5 směrnice

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES (tedy že k náležitému zohlednění kritérií čl. 5 nepostačuje již samotné nevyhoštění při uložení mírnějšího opatření, což je prvotní předpoklad přímého účinku směrnice), lze jejich závěr v zásadě přijmout. V každém případě aplikace § 50a zákona o pobytu cizinců totiž musí být přítomna alespoň nevyřčená úvaha, zda se přednostně neuplatní některý z přímo aplikovatelných pramenů mezinárodního (i unijního) práva, tedy i čl. 8 Úmluvy nebo některé pravidlo směrnice č. 2008/115/ES.

8. Platí však, že rozhodnutí o povinnosti opustit území je ve své podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývající na území ČR. Na rozdíl od správního vyhoštění zde totiž nejsou stanovena žádná negativní omezení do budoucna v podobě zákazu vstupu na území ČR po určitou dobu. Dopady tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života tak jsou výrazně méně intenzivní. Samotná skutečnost, že cizinec má na území ČR rodinné vazby, neznamená, že by stanovení povinnosti opustit území představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Je mimo jiné tedy třeba posuzovat, zda by vycestování (s ohledem na to, jak složitý je v daném případě návrat do ČR) mohlo nepřiměřeně zasáhnout jeho soukromý a rodinný život. Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vydání rozhodnutí o opuštění území bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly *naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR* (srov. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 296/2018-35 ze dne 24. října 2018).
9. V tomto ohledu však mezi žalobce a žalovaná nebyli ve při: žalobce tvrdil, že před uložení povinnosti k opuštění území ČR, potažmo EU, má být posouzena přiměřenost zásahu do rodinného života. S tím žalovaná výslovně souhlasila.
10. Podstata žaloby tak převážně spočívala na jediném žalobním bodu, a to tvrzení o vadách řízení spočívajících v především nepřezkoumatelnosti pro nedostatek (skutkových) důvodů. Tu žalobce spatřoval v absenci posouzení přiměřenosti z hledisek relevantních pro rodinný život žalobce. Tomu však přisvědčit nelze.
11. Při posouzení přiměřenosti již krajské ředitelství policie bralo v potaz jednotlivá hlediska přiměřenosti, jak jsou uvedena v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců (str. 4, 6 prvostupňového rozhodnutí a str. 6 napadeného rozhodnutí). Zjevně dospělo k závěru, že pobyt žalobce na území České republiky bez povolení po dobu jednoho měsíce je natolik závažným porušením práva, že odůvodňuje uložení povinnosti opustit území státu (k tomu soud připomíná, že žalobce předem věděl, že mu končí oprávnění k pobytu, neboť měl udělen výjezdni příkaz). Zabývalo i možností opětovného společného života žalobce a jeho otce v míře odpovídající tomu, co žalobce ve správním řízení tvrdil. Vytýkal-li žalobce v žalobě, že se žalovaný blíže nezabýval omezenou možností žádat o zaměstnanecké karty ve Vietnamu, lze k tomu pouze stručně uvést, že žalobce v odvolání nic takového netvrdil, takže žalovaný neměl důvod se s tím vypořádat. K pobytu na území státu ostatně opravňují i jiné pobytové tituly, než pouze zaměstnanecká karta. K nim žalobce netvrdil nic konkrétního, takže nevyhnutelnost dlouhodobého odloučení od otce z ničeho neplyne.
12. Bez významu pro posouzení věci jsou výtky vůči tomu, že správní orgány nepovažovaly otce žalobce za účastníka řízení. Žalobce jako zletilý jedinec hájil svá práva prostřednictvím advokáta, na čemž by účastenství otce v řízení nic nezměnilo. Práva žalobce tak nemohla být nijak dotčena. Vzhledem k tomu, že správní orgány považovaly

tvrzení žalobce o vazbě na otce za pravdivá, výslech otce žalobce k těm samým skutečnostem by byl nadbytečný. To žalovaný dostatečně vysvětlil, takže ani v tomto nejde o pochybení při zjišťování skutkového stavu.

13. Stejně tak jsou bez zřejmého významu pro zákonnost napadeného rozhodnutí údajné vady poučení uvedeného v rozhodnutí krajského ředitelství. Předmětem soudního přezkumu je především rozhodnutí žalované jako správního orgánu druhého stupně, které nijak nezávisí na poučení rozhodnutí v prvním stupni řízení. Sám žalobce pak ani netvrdil, jak by se tyto vady měly projevit v zákonnosti napadeného rozhodnutí (a v procesním či hmotněprávním postavení žalobce).
14. Rozhodnutí žalované tedy netrpí vytýkanými vadami řízení. Soud proto žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšné žalované nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s. *a contrario*).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 21. prosince 2020

Mgr. Jan Šmakal, v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.